

El mirall que mentida em volia
finalment sap
dir la veritat,
la seua:
no ets,
has vingut a parir un somni bell i impossible
que ni tan sols encara és.
Que ni tan sols es deixa ser.
El mirall diu la veritat
i se la creu;
no t'han de nàixer demà els ulls,
només fred
d'ocells a la matinada, la boca
plena de pedres cansades,
una veu que puja per les escales
a l'últim replà del amor,
silenci qui sap de qui o de què,
un silenci així com el que ara ens fem
a poc que tu
m'escrigues dos carícies.

Com un nounat
he après a dir
que estime la vida.

Encara.